

meisje uit het volk was. Jans daarentegen bezat groote, beenige handen en voeten, handschoenen had geen van beiden aan, en de schoenen waren stellig uit den een of anderen Brabantschen winkel en niet op maat gemaakt; het kind had een bult en al had men het niet gezien, dan nog zou de eigenaardige, pijnlijke, harde trek op het breede gezicht, aan gebochelden eigen, het verraden hebben. Het eenige wat beider verwantschap eenigszins aanduidde, waren de oogen; tenminste als Rose-Marie's gelaat voor een oogenblik in rust bleef, dan kon men er een zweem van gelijkenis in vinden; Jansje's trekken daarentegen veranderden nooit.

„Gaan de dames wat van de zeelucht profiteeren?” vroeg de medereiziger.

„Ja, mijnheer!” antwoordde Rose-Marie, „'t Is voor mijn zusje, begrijpt

Gaan de dames wat van de zeelucht profiteeren.

u, zij is zoo zwak en de dokter zeide dat een paar weken aan het strand haar geheel zouden opkwikken. Ik hoop dat het waar is, niet waar, kind?” en zij knikte haar vriendelijk lachend toe.

„Het zal toch niet helpen,” was het doffe, sombere antwoord.

„Dat moet u niet zeggen. De zeelucht is versterkend.”

„'t Zal mij toch niet recht maken, en ik zal ook niet alleen leeren loopen. Wat doet het er dan toe of ik een beetje meer of minder ziek ben?”

„O foei, neen!” Het gezichtje zag er hopeloos bedroefd uit, groote tranen parelden aan de randen harer oogen, „je maakt me zoo verdrietig door dat